

hem heen woeden de andere blaffende, jankende honden.... de razende vijanden.... het plebs, de menigte, die hem aanvalt.... verbonden opeens weer in den band van de verliezenden tegenover den eene, uitverkorene, hoogere, zegevierende.... Hauw, hoow, gnraff!! In zijn zacht lijfje scheuren de wilde tanden.... Hij kermt en blaft en verdedigt zich blind en dapper... als een edelman, als een ridder, strijdt hij met de volharding en den moed van geslachtenoude discipline. Tot eindelijk de hulptroep komt opdagen.

„Tschjimpie.... Tschjimpie!!”

De zachte vrouwenhand, die hem opneemt. De stem, die nu bijna huilt en tòch nog verwijt:

„Tschjimpie.... m'n Tschjimpie.... wat hebben ze je gedaan! Maar wat heb jij dan ook gedaan....!”

Een hap uit zijn oor, drie bloedende wonden op zijn rug, zijn staart gekneusd, zijn poot half kapot; op straat vlokken overal gouden krullen.... Hij kreunt zachtjes....

„Tschjimpie.... zoet maar.... de vrouw zal wel....”

En dan wordt Tschjimpie verbonden. Vier verbanden. Hij kan haast niet meer lopen. Zijn poot zwelt met de minuut. Uit zijn eene oog lekt een lange, tranende bloeddop....

Stil en in elkaar gedoken, maar met een zonderlinge, heerlijke vrede in zijn ziel, zit hij voor het raam.... De straat is leeg. Is stil.

In de stilte klinkt de stem. Er is alleen maar aanklacht nu. De grootste, de vreeselijkste aanklacht, verwrongen tot wanhoop:

„Met een strááthond, Tschjimpie.... met een gemeene, smerige, schurftige strááthond!!”

Tschjimpie zegt niets. Wat zou hij ook kúnnen zeggen? Hij is voor het eerst in zijn leven man geweest. Voor het eerst ridder geweest, held.... Hij trekt een gezicht, alsof hij denkt: — dat heb ik tenminste gehad.... en dat nageslacht van me.... dat komt nog best terecht! —

Die middag is Ladietje weer afgehaald en naar huis gebracht. Met haar mooie strik om is ze verdwenen.

Geen mesalliance....

Alleen maar een blauwtje....